

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Tenn_William-Projekt_pst.pdb

PDB Name: Tenn William-Projekt Pst
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.11.2008
Modification Date: 16.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILLIAM TENN

PROJECT PŠT
(Project Hush)

Asi jsem prostě pedant, puntičkář, ale já vždycky říkám když už něco děláš, měl bys to taky dělat pořádně. Pokud jde o bezpečnostní opatření při našem úkolu, všechno bych bral až na jedno - oficiální vojenský název.

Projekt Pšt.

Nevím, kdo na to přišel, a samozřejmě se nebudu nikdy ptát, ale ať už to byl kdokoli, měl vymyslet něco lepšího. Sakra, když chcete udržet projekt v tajnosti, nenazvete ho zrovna takhle! Vyberete si nějaké neutrální jméno, něco jako Manhattan nebo Overlord, co se používalo za Druhý světový a co nevzbudí ničí zvědavost.

Ale my jsme měli na krku Projekt Pšt a kvůli zajištění utajení jsme museli přijmout mimořádná opatření. Několikrát týdně jsme všichni museli podávat zprávy na psychooddělení kvůli VS & HA - vykládání snů a hypnoanalýze - namísto obvyklé návštěvy jednou měsíčně. Přirozeně, velící generál mohutně opevněného výzkumného stanoviště, na které nás přidělili, se nemohl ptát, co děláme, pokud nechtěl skončit před válečným soudem, ale musel dostat navíc instrukci, aby sklápнул svojí představitost jako paraple pokaždé, když uslyší výbuch. Někáký idiot ve Washingtonu doopravdy zapisoval Projekt Pšt do vojenského rozpočtu jménem! Byla to fuška, to vám řeknu, předělat to na Různorodý "X" výzkum.

No, tu neodpustitelnou botu jsme zahladili, i když ne snadno, a pak jsme se mohli doopravdy pustit do projektu. Vy samozřejmě víte o atomové, vodíkové a kobaltové pumě, protože informace, že existují, byla odtajněna. Nevíte o dalších zbraních, které se vynalézají - a ani my, logicky, protože to není naše věc -, ale my jsme dostali náležitě obezřetné sdělení, že se na nich dělá. Projekt Pšt byl ustanoven, aby čelil novým zbraním.

Náš cíl nebyl jen dosáhnout Měsíce. To jsme dokázali 24. června 1967 sondou s přístroji, které nám měly dodávat informace o půdě, teplotě, kosmickém záření a tak dále. Naneštěstí ji vyřadil z provozu skalní sesuv.

Sonda bez posádky by byla proti novým zbraním na draka. Museli jsme se dostat na Měsíc dřív než všechny ostatní státy a založit tam stálou stanici - vyzbrojenou - a udělat to tak, aby o tom nikdo jiný nevěděl.

Myslím, že už teď chápete, proč jsme při (to ztracené jméno!) Projektu Pšt měli takovou starost o bezpečnost. Ale před odletem jsme si byli jaksepatří jistí, že jsme ucpali všechny díry, kterými by mohlo něco prosáknout.

Ucpali, to jo. Nikdo ani nevěděl, že jsme postavili loď.

*

Přistáli jsme na jižním konci Mare Nubium, přímo u Regiomontanus, a po vztyčení vlajky a příslušné tklivé ceremonii jsme se s vervou pustili do tvrdé reality našich úkolů, které jsme doma na Zemi tolikrát na sucho trénovali.

Major Monroe Gridley připravoval velkou raketu, s malinkou kostičkou životního prostoru, na zpáteční cestu k Zemi, kterou absolvuje on sám.

Podplukovník Thomas Hawthorne kousek po kousku prohlížel naše potraviny a mobilní ubikace, jestli se nějak nepoškodily při přistávání.

A já, plukovník Benjamin Rice, první velící důstojník vojenské základny Army č. 1 na Měsíci, jsem na svých bolavých akademických zádech tahal z lodi jednu ohromnou bednu za druhou a rovnal je na hromadu dvě stě metrů daleko od lodi, na místě, kde se bude stavět plastická kopule.

Všichni jsme skončili skoro na chlup stejně, podle plánu, a přešli na Fázi dvě.

Monroe a já jsme začali pracovat na stavbě kopule. Byla to jednoduchá montovaná věcička, ale dost velká, aby s ní byla hrozná spousta skládání. Když jsme ji postavili, nastal opravdový problém - instalovat všechno to složité vnitřní zařízení a uvést ho do chodu.

Tom Hawthorne mezitím nacpal své boubelaté já do jednomístné raketky, která až do té doby sloužila jako záchranný člun.

Podle plánu měl provést namáhavý tříhodinový výzvědný průzkum po neustále se rozšiřující spirále od naší kopule.

Předpokládalo se, že to bude nejspíš maření času, raketového paliva a lidské energie - ale považovalo se to za nezbytnou opatrnost. Bude pozorovat takové věci jako nestvůry s vypoulenýma očima na procházce měsíční krajinou.

V podstatě však měl Tomův průzkum obstarat tu pravou geologickou a astronomickou šťávu do zprávy, kterou Monroe vezme zpátky na Zem a předá na velitelství Army, pozemního vojska Spojených států.

Vrátil se za čtyřicet minut. Jeho kulatoučkový obličej uvnitř průhledné bublinovité helmy byl bílý jak rybí břicho. A naše taky, jakmile nám řekl, co viděl.

Viděl další kopuli.

"Druhá strana Mare Nubium - v Riphaeských horách," blábolil vzrušeně. "Je trochu větší než naše a na vrcholku trochu rovnější. A není ani průsvitná jako naše, s těmi různobarevnými skvrnami sem tam - je matně, tmavě, ocelově šedá. Ale to je všechno, co je vidět."

"Není na ní žádné znamení?" zeptal jsem se starostlivě. "Žádná stopa po někom - nebo po něčem - kolem ní?"

"Ani jedno, plukovníku." Všiml jsem si, že mě poprvé od začátku cesty oslovil mojí hodností, což znamenalo, že vlastně říká: "Človče, to ti teda nezávidím, že musíš rozhodovat!"

"Hele, Tome," vložil se Monroe. "Nemůže to být prostě nějaké symetrické hrbol v povrchu, že ne?"

"Já jsem geolog, Monroe. Poznám umělý útvar od přírodního. A navíc - " vzhledl " - zrovna jsem si na něco vzpomněl. Poblíž kopule je úplně nový malinký kráter - takový, co obvykle zůstává po raketových plamenech."

"Raketový pohon?" chňapnul jsem po tom. "Rakety, hm?"

Tom se s trochou soucitu zazubil. "Asi bych měl říct pohon kosmické lodi. Z kráteru se nedá poznat, jaký druh pohonného zařízení tahle individua používají. Není to ale stejný kráter, jaký zůstane po našich zadních tryskách, jestli to nějak pomůže."

Samozřejmě, že nepomohlo. Tak jsme šli do lodi a udělali válečnou poradou. A mám na mysli opravdu válečnou. Jak Tom, tak Monroe mě v každé druhé větě oslovovali plukovníku. Já jim zase říkal křestními jmény, kdykoli to šlo.

Nicméně, nikdo jiný než já rozhodnout nemohl. O tom, co budeme dělat, samozřejmě.

"Podívejte se," řekl jsem nakonec, "existuje několik možností. Buď vědí, že jsme tady - viděli, jak jsme před pár hodinami přistávali nebo pozorovali Tomovu výzvědnou loď - anebo nevědí. Buď jsou to lidé ze Země - v tom případě jsou se vši pravděpodobností z nepřátelského státu - anebo to jsou cizí tvorové z jiné planety - v tom případě můžou být přátelští, nepřátelští, nebo já nevím co. Myslím, že selský rozum i běžný vojenský postup vyžaduje, abychom je považovali za nepřátele, dokud nebudeme mít důkaz o opaku. Mezitím budeme postupovat s mimořádnou opatrností, tak abychom nerozpoutali meziplanetární válku s potenciálně přátelskými Martany, nebo co je to zač."

Dobrá. Je životně důležité, aby o tomhle bylo okamžitě informováno velitelství Army. Ale protože vysílač Země-Měsíc je ještě pořád na rýsovacím prkně, jediný způsob, jak to můžeme udělat, je poslat Monroa zpátky s lodí. Když to uděláme, riskujeme, že zatímco poletí zpátky, ozbrojené síly naší základny, Tom a já, padnou do zajetí. V tom případě to skončí tak, že jejich strana bude mít v držení důležité informace, týkající se personálu a vybavení, zatímco naše strana bude mít jen holou znalost, že někdo nebo něco jiného má základnu na Měsíci. Takže naše primární potřeba je získat víc informací.

Tudíž navrhuju, že já budu sedět v kopuli na jednom konci telefonní linky s Tomem, který bude v lodi, ruku na odpalovacím tlačítku, připraven vyrazit k Zemi ve chvíli, kdy ode mě dostane rozkaz. Monroe poletí jednomístnou raketou k Riphaeským horám a přistane tak blízko u kopule, jak si bude myslet, že je to bezpečné. Zbytek cesty bude pokračovat po svých a udělá co nejlepší výzvědnou prácičku, jaké bude ve skafandru schopen.

Nebude používat rádio, až na dohodnuté nesmyslné slabiky, které budou znamenat přistání jeho rakety, příchod ke kopuli a varování pro mě, abych dal Tomovi rozkaz k odletu. Jestli padne do zajetí, přičemž bude pamatovat na to, že základním účelem výzvědu je zisk a přenos poznatků o nepříteli, přecvakne rádio ve skafandru na plnou hlasitost a předá tolik informací, kolik mu čas a reflexy nepřítele dovolí. Co vy na to?"

Oba přikývli. Pokud šlo o ně, velitelské rozhodnutí bylo učiněno. Já jsem se ale potil jako myš.

"Jedna otázka," řekl Tom. "Proč jsi vybral na výzvědu Monroa?"

"Bál jsem se, že se zeptáš," řekl jsem mu. "My tři jsme mimořádně nesportovní docenti, kteří nastoupili do Army rovnou ze školy jako důstojníci. Takže nemáme moc velký výběr. Ale vzpomněl jsem si, že Monroe je napůl Indián - Arapahoe, že jo, Monroe? - a já doufám, že krev se projeví."

"Jediná potíž je, plukovníku," řekl pomalu Monroe, když vstával, "že jsem jenom ze čtvrtiny Indián a dokonce i tak..."

Neříkal jsem vám nikdy, že můj pradědeček byl jedinej arapahoeskej zvěd, kterej byl s Custerem u Little Big Hornu? Na beton tvrdil, že Sedící Býk je několik mil daleko. No, v každém případě udělám všechno, co bude v mejch silách. A kdybych se hrdinsky nevrátil, mohli byste přesvědčit Bezpečnostního důstojníka naší čety, aby uvolnil moje jméno pro použití v historických knihách? Za těchhle okolností to je to nejmenší, co může udělat."

Slíbil jsem, že pro to udělám všechno, samozřejmě.

*

Po jeho odletu jsem seděl v kopuli nad telefonní linkou s Tomem a nenáviděl sám sebe za to, že jsem na tu práci vybral Monroa. Ale nenáviděl bych se úplně stejně, kdybych vybral Toma. A kdyby se cokoli stalo a já musel říct Tomovi, ať odstartuje, nejspíš bych potom tady seděl v kopuli úplně sám a čekal...

"Brz negl!" ozval se v rádiu Monroův zvukový hlas. Jeho jednosedadlová raketa přistála.

Neodvážil jsem se použít telefon, abych klábosil s Tomem v lodi, ze strachu, že bych mohl propásnout nějaké důležité slovo nebo slovní spojení od našeho zvěda. Tak jsem seděl a seděl a napínal uši. Po chvíli jsem uslyšel "Mišgašu!", což mi napovědělo, že Monroe je v blízkosti druhé kopule, plazí se k ní a kryje se za všemi možnými i nemožnými balvany, které jsou kolem.

A pak jsem náhle uslyšel, jak Monroe zaječel moje jméno, a ve sluchátkách se mi ozvalo úděsné brebentění. Rádiové

rušení! Chytli ho a ať ho chytil kdokoli, současně přehlušil jeho skafandrový vysílač větším vysílačem z cizí kopule. Pak nastalo ticho.

Po chvíli jsem Tomovi vyličil, co se stalo. Řekl jen: "Chudák Monroe." Dokázal jsem si skvěle představit, jak se asi tváří.

"Podívej, Tome," řekl jsem, "jestli teď odletíš, stejně nebudeš vědět nic důležitého. Myslím, že ať je v té druhé kopuli cokoli, když to chytlo Monroa, přijde to hledat i nás. Nechám je dojít dost blízko, abychom se dozvěděli něco o tom, jak vypadají - aspoň jestli jsou to lidi nebo ne. Každý zlomek informace o nich je důležitý. Zařvu ti to tam nahoru a ty budeš mít ještě spoustu času na odlet. V pořádku?"

"Ty jsi šéf, plukovníku," řekl truchlivým hlasem. "Hodně štěstí."

A pak se nedalo dělat nic jiného než čekat. V kopuli nebyl ještě žádný kyslíkový systém, takže jsem si musel vymačkat sendvič z potravinové sekce ve svém skafandru. Pak jsem tam jen tak seděl a přemýšlel o expedici. Devět let a všechno to pečlivé utajování, všechny ty peněžní výdaje a nervy drásající výzkum - a takhle to dopadlo. Čekáme, až nás srovná se zemí zášleh nějaké nepředstavitelné zbraně. Chápal jsem Monroovu poslední žádost. Často jsme si připadali tak utajení, jako kdyby naši přímí nadřízení chtěli, abychom dokonce ani my nevěděli, na čem pracujeme. Vědci jsou jen lidi - taky chtějí uznání. Doufal jsem, že se celá expedice zapíše do knihy historie, ale nevypadalo to zrovna nadějně.

*

O dvě hodiny později přistála poblíž kopule naše výzvědná loď. Poklop se otevřel a z místa, kde jsem stál, v otevřených dveřích naší kopule, jsem uviděl, jak Monroe vylézá ven a jde směrem ke mně. Zalarmoval jsem Toma a řekl mu, aby pozorně poslouchal. "Může to být past - možná je pod drogama..."

Jenže, nechoval se jako pod drogama - aspoň ne úplně. Protlačil se kolem mě a posadil se na bednu u stěny kopule. Nohy v kanadách si natáhl na druhou, menší bednu.

"Tak jak se máš, Bene?" zeptal se. "Co ty tvoje problémy?"

Zakvičel jsem. "No tak?" Víím, že mi trochu přiskočil hlas.

Předstíral zmatek. "Co no tak? Aha, já víím, co myslíš. Ta druhá kopule - chceš vědět, kdo je tam uvnitř. Máš právo bejt zvědavý, Bene. Samozřejmě. Velitel přísně tajné expedice, jako je tahle - Projekt Pšt nám říkájí, co, Bene - najde další kopuli na Měsíci. Myslí si, že je první, kdo na něm přistál, tak chce přirozeně - "

"Majore Monroe Gridley!" vyštěkl jsem. "Postavíte se do pozoru a sdělíte zprávu. A to hned!" Namouduši, cítil jsem, jak mi uvnitř přilby nabíhají svaly na krku.

Monroe se jen opřel zády o stěnu kopule. "Takhle se to dělá v Army," komentoval to obdivně. "Jak říkají rekruti, existuje správný způsob, špatný způsob a Army způsob. Jenomže jsou taky další způsoby." Zachichotal se. "Spousta dalších způsobů."

"Je praštnější," uslyšel jsem Tomovo zašeptání v telefonu. "Bene, Monroovi ruplo v bedně a zcvoknul."

"V té druhé kopuli nejsou mimozemšťani, Bene," řekl Monroe bez vyzvání v náhlém záblesku zdravého rozumu. "Ne, jsou to lidi, docela jistě, a ze Země. Hádej odkud."

"Zabiju tě," varoval jsem ho. "Přísahám, že tě zabiju, Monroe. Odkud jsou - z Ruska, z Číny, Argentiny?"

Zašklebil se. "Tomu říkáš utajené místa? Dál! - Hádej znova."

Zíral jsem na něj dlouho a tvrdě. "Jediné jiné místo - "

"Samo," řekl. "Kápnul's na to, plukovníku. Tu druhou kopuli vlastní a spravuje Navy. Ztracený Válečný loďstvo Spojených států!"

Přeložil Petr Janouch